

Arrest

nr. 224 143 van 19 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 25 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN BAELEN *loco* advocaat Z. CHIHAOUI, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 januari 2018 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 21 maart 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 maart 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 30 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 11 april 2018 ging de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over tot intrekking van deze beslissing. Op 17 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Op 20 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot verder onderzoek (grens). Verzoeker werd gehoord op 18 september 2018.

1.3. Op 25 februari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 februari 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 12 februari 1987 in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). U bent van Palestijnse origine, bent als Palestijns vluchteling ingeschreven bij de UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie.

Uw ouders zijn beiden geboren in Gaza, maar in de jaren '80 verhuisden zij naar de VAE, waar vervolgens u en uw beide broers zijn geboren. U bezocht de Gazastrook slechts tweemaal: een keer in uw kindertijd en een keer in 2013. Wel heeft u een Palestijnse identiteitskaart en u reisde steeds met een Palestijns paspoort. Uw ouders en uw broers verblijven nog steeds in de VAE en hebben een verblijfsvergunning op basis van hun werk.

U was kortstondig getrouwd met T.(...) S.(...) a.(...)-A.(...), maar in 2016 scheidden jullie. Jullie hadden geen kinderen. Vanaf 2003 had uw vader in de VAE een eigen bedrijfje waar ook u begon te werken nadat u uw universitaire studies afrondde. In 2016 werd dit bedrijf stopgezet zodat u een nieuw werk moest zoeken om uw verblijf te verantwoorden. Na enkele maanden vond u nieuw werk, maar hiermee stopte u in juli 2017 omdat uw werkgever zijn beloftes niet nakwam over uw verloning en uw takenpakket. U solliciteerde voor enkele vacatures, maar vond geen werk meer.

Op 29 september 2016 had u een studievizum ontvangen voor België om te studeren aan de Vrije Universiteit Brussel (VUB). Toentertijd had u echter vast werk in de VAE, wat maakte dat u niet dadelijk naar België trok. Omdat in 2017 uw verblijfsrecht in de VAE was afgelopen doordat u geen nieuw werk vond en omdat u een nieuw leven wilde beginnen besloot u dan toch naar België te reizen.

Op 11 januari 2018 vloog u vanuit de VAE naar België, gebruik makend van een Belgisch studentenvizum. Bij aankomst in de luchthaven diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U stelde niet te kunnen terugkeren naar de VAE gezien uw verblijf daar is afgelopen. U stelde evenmin naar Gaza te kunnen gaan gezien de situatie en gezien het moeilijk is erheen te reizen.

Op 8 februari 2018 ging het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming. U had namelijk geen vrees ten aanzien van de VAE, uw land van gewoonlijk verblijf. Op 1 maart 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing. Op 21 maart 2018 diende u een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 17 april 2018 werd dit verzoek ontvankelijk verklaard. Op 20 april 2018 nam het CGVS een beslissing tot verder onderzoek van uw verzoek.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: uw huidige en uw oude paspoort, uw Palestijnse identiteitskaart, uw identiteitskaart van de VAE, de Palestijnse en VAE identiteitsdocumenten van uw gezinsleden, de UNRWA-documenten van uw gezin, uw verblijf in Gaza, documenten over de afhandeling van uw illegaal verblijf in de VAE bij vertrek en uw scheidingsakte met een vertaling en uw diploma. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u bijkomend rapporten voor over het verblijf en de behandeling van Palestijnen in de VAE en over de situatie in de Gazastrook.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit de documenten die u voorlegde blijkt dat u inderdaad als Palestina vluchteling bent ingeschreven bij de UNRWA (zie de voorgelegde UNRWA-familiekaart, toegevoegd aan het administratief dossier). Gezien u echter nooit in het UNRWA-mandaatgebied heeft gewoond en gezien u nooit UNRWA-steun heeft genoten (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS dd. 26/01/2018 [CGVS1], p. 3, 4, 5), valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. U heeft immers niet aangetoond dat u daadwerkelijk en kort voor het indienen van uw verzoek in België de bijstand UNRWA heeft ingeroepen/genoten.

*Dient voorts opgemerkt te worden dat, niettegenstaande u geregistreerd bent bij de UNRWA te Gaza, de Gazastrook niet als uw land van gewoonlijk verblijf kan bestempeld worden. Een land komt immers pas in aanmerking als een plaats waar een staatloze verzoeker vroeger zijn gewone **verblijfplaats** had als een verzoeker er **feitelijk verbleven** heeft. Het is evenwel niet voldoende dat er vastgesteld wordt dat een verzoeker feitelijk in een land of regio verbleven heeft. Uit het gebruik van het adjectief "gewone" in artikel 1A van de Vluchtelingenconventie kan immers worden afgeleid dat de verblijfplaats ook een zekere bestendigheid of regelmatigheid moet hebben. Een gewone verblijfplaats veronderstelt bijgevolg ook een zekere continuïteit en stabiliteit. Het is daarom bijkomend vereist dat de verzoeker een **geruime tijd in het land verbleven heeft, er zich gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend**. Het is niet vereist, noch van belang dat de verzoeker een juridische band heeft met het land of er op legale wijze verbleven heeft. Het gegeven dat een verzoeker geruime tijd in een land verbleven heeft, dat hij een werkelijke en bestendige of duurzame band met het land heeft gekend, en dat het centrum van het sociale en familiale leven van de verzoeker zich op die plaats bevindt zijn echter wel belangrijke criteria voor het bepalen van het land of de landen waar een staatloze verzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Om te bepalen of een verzoeker zijn gewone verblijfplaats heeft gehad in een welbepaald land, houdt het CGVS dan ook rekening met het geheel van feitelijke omstandigheden die een duurzame band met dat land aantonen.*

Uit uw verklaringen blijkt dat uw ouders weliswaar beiden geboren zijn in Gaza, maar in de jaren '80 verhuisden naar de VAE, waar vervolgens u en uw beide broers zijn geboren. U heeft weliswaar een Palestijnse identiteitskaart en u reisde steeds met een Palestijns paspoort, maar uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u nooit op een duurzame wijze in de Gazastrook verbleven heeft, noch er zich gevestigd heeft. U bezocht de Gazastrook immers slechts tweemaal: een keer in uw kindertijd en een keer in 2013.

Uit uw verklaringen blijkt anderzijds dat u geboren en getogen bent in de Verenigde Arabische Emiraten, dat u er uw gehele leven heeft gewoond, dat u daar gestudeerd en gewerkt heeft en dat uw dichte familie (uw ouders en uw broers) er verblijft (zie CGVS1, p. 2, 3, 4, 5, 6). Uw nood om internationale bescherming dient dan ook beoordeeld te worden ten aanzien van de Verenigde Arabische Emiraten (hierna VAE), uw (enig) land van gewoonlijk verblijf.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 8 februari 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat u niet aannemelijk maakte dat u in de VAE, uw land van gewoonlijk verblijf, een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft. De RVV heeft deze beslissing in zijn arrest van 1 maart 2018 bevestigd. U heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast. De bevoegdheid van het CGVS is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in uw tweede verzoek nieuw aangehaalde feiten en elementen, weliswaar in het licht van alle in uw dossier aanwezige elementen.

De nieuwe elementen die u aanbracht kunnen de appreciatie van uw nood aan internationale bescherming niet veranderen. U heeft immers geen vrees voor vervolging ten aanzien van de VAE (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS dd. 18/09/2019 [CGVS2], p. 5). Wel haalt u aan dat u als migrant in de VAE, in het bijzonder als iemand afkomstig van Gaza, bloot staat aan discriminatie in het dagelijks leven op bijvoorbeeld het vlak van werk en financiën (zie CGVS2, p. 5).

Het CGVS benadrukt dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. U brengt echter geen concrete op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in de VAE blootgesteld werd aan systematische discriminatie, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging. Uit uw verklaringen blijkt daarentegen dat u steeds hebt kunnen studeren en werken in de VAE en dat uw familie er tot op heden nog steeds zonder problemen verblijft en kan werken (zie CGVS1, p. 5, 6, 7 en zie CGVS2, p. 4, 5). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u, wanneer u gevraagd wordt om een voorbeeld te geven van de discriminatie waaraan u werd blootgesteld, u hetzelfde voorbeeld gaf als wat u in het kader van uw eerste verzoek had aangehaald, met name dat bepaalde formaliteiten voor Palestijnen langer duren. Dienaangaande heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 1 maart 2018 reeds geoordeeld dat dit niet kan bestempeld worden als een vorm van discriminatie die uw leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt(e).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u ten aanzien van uw land van gewoonlijk verblijf, de VAE, een gegronde vrees voor vervolging heeft.

In zoverre u zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat u deze feiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat u een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon. U maakt immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die u de laatste jaren in de VAE zou hebben gekend.

Het CGVS betwist niet dat u momenteel niet kan terugkeren naar de VAE omdat u daar geen geldig verblijf heeft. Echter, dit gegeven volstaat niet om u een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Immers, net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet u als staatloze verzoeker aannemelijk maken dat u zich buiten uw land van gewoonlijk verblijf bevindt en daar niet naar kan terugkeren om de redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

In de mate dat u onder verwijzing naar mensenrechtenrapporten en wetgeving van de VAE zoekt aan te tonen dat u, in geval een terugleiding naar de VAE zonder dat u daar een geldig legaal verblijfsrecht heeft, zou blootgesteld worden aan een onmenselijke behandeling, dan wel door de autoriteiten van de VAE gedeporteerd zal worden naar de Gazastrook, dient opgemerkt te worden dat de beslissing van het CGVS geen verwijderingsmaatregel inhoudt, noch gaat zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zich opdringt. U kan dan ook te gepasten tijde, middels het indienen van een annulatieberoep, de mogelijke schending opwerpen van de voormelde verdragsbepaling.

Volledigheidshalve moet hierbij nog worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 1 maart 2018 er op wees dat uw vader een investeerder was, die eerst een eigen bedrijf had om vervolgens in een privébedrijf te gaan werken waar hij nu cursussen geeft over belastingen; dat uw broers bij een Amerikaans boekhoudkantoor zijn tewerkgesteld; en dat u zichzelf ook omschreef als een zakenman. Gelet op deze vaststellingen besloot de Raad dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u geen werk zou kunnen vinden. Bovendien oordeelde de RvV dat u geen enkel element had bijgebracht waaruit zou kunnen blijken dat u hier niet de nodige inspanningen zou kunnen doen om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden en alsnog een legaal verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten bekomen, waardoor u evenmin had aangetoond dat u een risico op refolement naar Gaza loopt. In dit opzicht benadrukt het CGVS dat u nog steeds over een familiaal netwerk beschikt in de VAE (zie CGVS2, p. 4, 5), dat uit uw verklaringen blijkt dat er niets gewijzigd is aan de verblijfsstatus van uw familie in de VAE, dat u uitdrukkelijk verklaard heeft dat u er terug heen zou kunnen in geval u er

werk vindt (zie CGVS2, p. 4-5), en dat een verblijf in de VAE kan geregeld worden vanuit het buitenland (zie het voorgelegde Canadees rapport: *Palestine and United Arab Emirates: residence status of stateless Palestinians*). U maakt dus nog steeds niet aannemelijk dat u niet aan de wettelijke voorwaarden zou kunnen voldoen en alsnog een legaal verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten bekomen.

De documenten die u voorlegde kunnen de bovenstaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. De documenten die u voorlegde in het kader van uw eerste verzoek ondersteunen uw identiteit, uw Palestijnse herkomst, uw gezinssituatie, uw verblijfplaatsen, uw studies en uw werkprofiel. Dit zijn elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. De rapporten die u voorlegde handelen over de verblijfsituatie van migranten en in het bijzonder Palestijnen in de VAE en de gevolgen van een illegaal verblijf. Dit werd hierboven besproken. Ten slotte legt u ook documentatie voor aangaande de situatie in de Gazastrook. Uw nood aan bescherming wordt echter beoordeeld ten aanzien van de VAE aangezien dit uw land van gewoonlijk verblijf is, niet de Gazastrook. Deze documentatie dient hier dus niet verder besproken te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat er administratiefrechtelijke obstakels kunnen bestaan die een terugleiding naar Verenigde Arabische Emiraten kunnen verhinderen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), geeft vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangevoerde bepalingen en in het bijzonder omtrent artikel 3 van het EVRM, hierbij verwijzend naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarna hij in een eerste onderdeel aanvoert dat hij wel degelijk een vrees heeft voor vervolging in zijn land van gewoonlijk verblijf, met name een vrees voor arbitraire detentie en refoulement. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert deze gegronde vrees echter te onderzoeken door te stellen dat de beslissing omtrent de internationale beschermingsstatus geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Deze motivering faalt volgens verzoeker echter naar recht. Hij kan immers aanspraak maken op een internationale beschermingsstatus wanneer hij risico loopt op een onmenselijke behandeling in het land van gewoonlijk verblijf dan wel wanneer hij het slachtoffer zou worden van discriminerende administratieve of politieke maatregelen. Het is dus de taak van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om te controleren of dit risico bestaat in zijn hoofde, aldus verzoeker, die benadrukt dat hij bij zijn verzoek om internationale bescherming stukken toevoegde die blijk geven van een concrete vrees voor vervolging of onmenselijke behandeling. Dit deed hij door zowel de algemene situatie in de Verenigde Arabische Emiraten toe te lichten middels de meest recente rapporten en daarbovenop documenten aan te leveren die doen blijken dat hij concreet in de situaties valt die als problematisch worden omschreven. Verzoeker licht toe dat hij een Palestijnse onderdaan is, zoon van vluchtelingen uit Gaza. Hij is geboren en getogen in de Verenigde Arabische Emiraten, doch gelet op de nationale migratiewetten dient hij even zeer in het bezit te zijn van een visum om het land binnen te kunnen geraken. Teneinde er te kunnen verblijven, dient hij een nationale sponsor te hebben die hem ondersteunt bij het aanvragen van zijn verblijfsvergunning en werkvergunning. Heden heeft verzoeker geen visum, geen nationale sponsor noch een verblijfsvergunning, waardoor hij niet zal kunnen terugkeren naar de Verenigde Arabische Emiraten. Indien verzoeker alsnog gedwongen wordt teruggeleid naar de Verenigde Arabische Emiraten, riskeert hij naar eigen zeggen niet alleen detentie omwille van de inbreuken op de migratiewetgeving (artikel 35), doch ook detentie met het oog op een deportatie. Ondanks de grote afwezigheid van informatie over de detentieomstandigheden, blijkt duidelijk dat deze erbarmelijk zijn en een schending inhouden van zijn rechten onder artikel 3 van het EVRM, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat hij noch vanuit de Verenigde Arabische Emiraten, noch vanuit België kan terugkeren naar de Gazastrook. De humanitaire levensomstandigheden en de veiligheidssituatie zijn een schending van artikel 3 van het EVRM.

Deze omstandigheden zijn zo verregaand dat ze de noodzaak voor internationale bescherming openen conform artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat hij staatloos is en niet onder de toepassing van artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie valt. Verzoeker wijst er op dat hij geregistreerd is bij UNWRA te Gaza, dat hij een Palestijnse identiteitskaart heeft en geboren is uit twee Palestijnse ouders. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt enkel dat hij zich nooit in Palestijns gebied heeft gevestigd en maakt daaruit op dat hij staatloos is. Verzoeker wijst er te dezen op dat uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen regelmatig naar voren komt dat een verzoeker van Palestijnse origine is en de zaak dan ook verder wordt afgehandeld alsof het de Palestijnse nationaliteit betreft. Het beschouwen van Palestijnen als staatlozen is volgens verzoeker dus allerm minst de norm bij de behandeling van asielzaken. Bovendien wordt ook elders in de Belgische rechtspraak betwist dat Palestijnen staatloos zouden zijn. Dit is met name belangrijk in de familierechtbank waar volgens de geijkte procedure beslist wordt over de vraag of verzoekers kunnen worden erkend als zijnde staatloos. Zowel het Hof van Beroep te Gent, Brussel en Antwerpen beschouwen Palestina als Staat ingevolge de *“Convention of Rights and Duties of States”* van 26 december 1933 gekend als de Montevideo Conventie. Wanneer nationaliteit beschouwd wordt als de rechtsband tussen een staat en een individu kan naar mening van verzoeker niet worden ontkend dat hij een dergelijke rechtsband onderhoudt met het Palestijnse grondgebied. Hoewel de Hoven van Beroep geen administratief recht behandelen, kan niet ontkend worden dat een tegenstrijdige beoordeling van het concept staatloosheid het voor verzoeker onmogelijk maakt om zijn rechten te bekomen. Enerzijds zou hij geen aanspraak kunnen maken op de status van vluchteling gebaseerd op het feit dat hij staatloos zou zijn en anderzijds zou hij evenzeer geen aanspraak kunnen maken op de status van staatloze, omdat Palestina zijn land van herkomst is. Nochtans kan verzoeker niet terug naar zijn land van herkomst vanwege de oorlogssituatie daar, noch kan hij terugkeren naar het zogezegde land van gewoonlijk verblijf, omdat zijn verblijfsrecht daar verlopen is. Verzoeker licht vervolgens toe dat de vier voorwaarden vervat in de Montevideo Conventie van 26 december 1933 om te kunnen spreken van een staat (beschikken over een permanente bevolking, een afgebakend grondgebied, een regering/overheid en het vermogen tot het aangaan van relaties met andere staten) vervuld zijn. Verzoeker besluit dat aangezien Palestina een nationale staat is, hij dan ook een Palestijns onderdaan is en dienvolgens een terugkeer naar dat land had moeten onderzocht worden.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: informatie over verzoekers verblijfsstatus in de Verenigde Arabische Emiraten, een arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 3 oktober 2018, een arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 20 april 2017 en een arrest van het Hof van Beroep te Brussel dd. 5 juni 2018.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt een beschikking van de Rechtbank van eerste aanleg te Brugge dd. 5 februari 2018 gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zowel het CGVS als de RvV reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming oordeelden dat hij niet aannemelijk maakt dat hij in de Verenigde Arabische Emiraten, zijn land van gewoonlijk verblijf, een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft en de nieuwe elementen die hij aanbracht de appreciatie van zijn nood aan internationale bescherming niet kunnen veranderen, (ii) hij weliswaar aanhaalt dat hij als migrant in de Verenigde Arabische Emiraten, in het bijzonder als iemand afkomstig uit Gaza, bloot staat aan discriminatie in het dagelijks leven op bijvoorbeeld het vlak van werk en financiën, doch hij geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in de Verenigde Arabische Emiraten blootgesteld werd aan systematische discriminatie, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht of van een daad van vervolging, uit zijn verklaringen integendeel blijkt dat hij steeds heeft kunnen studeren en werken in de Verenigde Arabische Emiraten, en dat zijn familie er tot op heden nog steeds zonder problemen verblijft en kan werken en de RvV aangaande het door hem aangehaalde voorbeeld van de discriminatie waaraan hij werd blootgesteld, met name dat bepaalde formaliteiten voor Palestijnen langer duren, reeds heeft geoordeeld dat dit niet kan bestempeld worden als een vorm van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt(e), (iii) het gegeven dat hij momenteel niet kan terugkeren naar de Verenigde Arabische Emiraten, omdat hij daar geen geldig verblijf heeft niet volstaat om hem een internationale beschermingsstatus toe te kennen, (iv) hij onder verwijzing naar mensenrechtenrapporten en wetgeving van de Verenigde Arabische Emiraten nog zoekt aan te tonen dat hij, in geval van terugleiding naar de

Verenigde Arabische Emiraten zonder dat hij daar een geldig legaal verblijfsrecht heeft, zou blootgesteld worden aan een onmenselijke behandeling, dan wel door de autoriteiten van de Verenigde Arabische Emiraten gedeporteerd zal worden naar de Gazastrook, doch de beslissing van het CGVS geen verwijderingsmaatregel inhoudt, noch gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, de RvV in zijn arrest van 1 maart 2018 bovendien besloot dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen werk zou kunnen vinden en dat hij geen enkel element bijbracht waaruit zou kunnen blijken dat hij hier niet de nodige inspanningen zou kunnen doen om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden en alsnog een legaal verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten te bekomen, waardoor hij evenmin had aangetoond dat hij een risico op refoulement naar Gaza loopt, uit zijn verklaringen blijkt dat er niets gewijzigd is aan de verblijfsstatus van zijn familie in de Verenigde Arabische Emiraten dat hij uitdrukkelijk verklaard heeft dat hij er terug heen zou kunnen in geval hij er werk vindt en dat een verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten kan geregeld worden vanuit het buitenland en hij bijgevolg nog steeds niet aannemelijk maakt dat hij niet aan de wettelijke voorwaarden zou kunnen voldoen en alsnog een legaal verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten zou kunnen bekomen en (v) de door hem voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen veranderen daar (1) de documenten die hij voorlegde in het kader van zijn eerste verzoek zijn identiteit, zijn Palestijnse herkomst, zijn gezinssituatie, zijn verblijfplaatsen, zijn studies en zijn werkprofiel ondersteunen, elementen welke niet in twijfel worden getrokken, (2) de documenten die handelen over de verblijfssituatie van migranten en in het bijzonder Palestijnen in de Verenigde Arabische Emiraten en de gevolgen van een illegaal verblijf hoger werden besproken en (3) de documentatie aangaande de situatie in de Gazastrook niet besproken dient te worden daar zijn nood aan bescherming beoordeeld worden ten aanzien van de Verenigde Arabische Emiraten aangezien dit zijn land van gewoonlijk verblijf is, niet de Gazastrook.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij wel degelijk een vrees voor vervolging heeft in zijn land van gewoonlijk verblijf, de Verenigde Arabische Emiraten, namelijk een vrees voor arbitraire detentie en refoulement, dat hij immers heden geen visum, geen nationale sponsor, noch een verblijfsvergunning heeft waardoor hij niet zal kunnen terugkeren naar de Verenigde Arabische Emiraten, dat hij in geval van gedwongen terugkeer naar de Verenigde Arabische Emiraten niet alleen detentie riskeert omwille van de inbreuken op de migratiewetgeving doch ook detentie met het oog op deportatie, dat de detentieomstandigheden erbarmelijk zijn en een schending inhouden van zijn rechten onder artikel 3 van het EVRM en dat hij bovendien onder de toepassing van artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie valt, wijst de Raad erop dat hieromtrent in arrest nr. 200 597 van 1 maart 2018 reeds werd geoordeeld als volgt:

"(...) 2.4. De Raad stelt evenwel vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te dezen niet betwist dat verzoeker van Palestijnse origine is, noch dat hij geboren en getogen is in de Verenigde Arabische Emiraten.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)"

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: "Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 1D sluit alleen personen die "thans bescherming of bijstand genieten" van een ander orgaan of andere instelling van de Verenigde Naties dan de UNHCR, uit van de werkingssfeer van dit verdrag. Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 17 juni 2010, C-31/09) dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1D van het Verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (§ 51). In El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (HvJ 19 december 2012 C 364/11) verduidelijkte het Hof dat artikel 1D moet worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielerzoek in een lidstaat, voor zover die bijstand evenwel niet is opgehouden in de zin van het tweede lid (§ 52). Het loutere feit dat verzoeker een registratiekaart van UNRWA neerlegt volstaat niet om aan te tonen dat hij kort voor het indienen van zijn asielaanvraag in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten.

Verzoeker wijst op aanbevelingen van UNHCR omtrent de toepassing van artikel 1D. Hierbij moet worden opgemerkt dat dit slechts aanbevelingen zijn en derhalve geen bindend juridisch karakter hebben. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde correct dat verzoeker niet onder de toepassing van artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag valt.

Het citeren uit algemene informatie waaruit blijkt dat als de verblijfsvergunning is vervallen en niet werd vernieuwd de Palestijnse vluchteling zal worden vastgehouden door de overheid en gedeporteerd worden en dat een terugkeer naar de Verenigde Arabische Emiraten enkel aanvaard wordt wanneer er voldaan is aan de wettelijke voorwaarden, volstaat niet om aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer. Dit moet concreet worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Deze wettelijk voorwaarden houden volgens verzoekers informatie in dat er voorafgaandelijk werk moet worden gevonden en een werkgever of een staatsburger van de Verenigde Arabische Emiraten bereid is hem te sponsoren. Verzoeker stelt dat dit niet het geval zonder enig concreet element aan te brengen waaruit blijkt dat hij niet bij machte is om aan deze voorwaarden te voldoen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geboren en getogen werd in de Verenigde Arabische Emiraten en dat zijn ouders en broers daar wonen en zijn tewerkgesteld (stuk 14, Verklaring DVZ, vragen 13 en 17). Verder verklaarde verzoeker dat hij na zijn universitaire studies eerst tewerkgesteld was in het bedrijf van zijn vader als marketing manager, maar dat hieraan een einde kwam omdat het bedrijf failliet ging (stuk 8, gehoorverslag, p. 6). Verzoeker heeft vervolgens zijn illegaal verblijf kunnen regulariseren door het betalen van een boete.

Vervolgens stelt hij opnieuw werk te hebben gevonden, maar deze nieuwe job zelf verliet door onenigheid met zijn werkgever omwille van een loonsopslag die hij niet kreeg ondanks de eerder gedane belofte van zijn werkgever. Zijn werkgever heeft hem zelf voor de keuze geplaatst of hij in dezelfde omstandigheden wilde verder werken (stuk 8, gehoorverslag, p. 7). Verzoeker heeft er dan ook zelf voor gekozen om zijn job op te zeggen goed wetende dat hij mogelijks opnieuw in een preciaire verblijfssituatie zou kunnen terechtkomen. Een dergelijke handelwijze wijst er dan ook op dat verzoeker desbetreffend geen problemen zag.

Daarnaast gaf verzoeker te kennen dat zijn vader een investeerder was, die eerst een eigen bedrijf had om vervolgens in een privébedrijf te gaan werken waar hij nu cursussen geeft over belastingen en dat zijn broers bij een Amerikaans boekhoudkantoor zijn tewerkgesteld (stuk 8, gehoorverslag, p. 5, 7). Verzoeker omschrijft zichzelf ook als een zakenman (stuk 14, verklaring DVZ, vraag 12). Gelet op deze vaststellingen maakt hij niet aannemelijk dat hij geen werk zou kunnen vinden.

Er wordt geen enkel element bijgebracht waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker hier niet de nodige inspanningen zou kunnen doen om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden. Verzoeker maakt gelet op de voorgaande vaststellingen geenszins aannemelijk dat hij niet aan de wettelijke voorwaarden zou kunnen voldoen en alsnog een legaal verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten bekomen, waardoor hij evenmin aantoonde dat hij een risico op refolement naar Gaza loopt. De informatie over UNWRA en de situatie in Gaza zijn dan ook niet dienstig.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker als reden waarom hij bij aankomst in België asiel aanvraagde terwijl hij toch over een studentenvisum beschikte, zelf te kennen gaf dat hij niet over de middelen beschikt om zichzelf in België te onderhouden en hij geen beroep wil doen op de steun van zijn ouders. Met een dergelijke argumentatie maakt hij de nood aan internationale bescherming overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet echter niet aannemelijk. Verzoeker brengt geen enkel concreet element naar voor waaruit blijkt dat hij in tussentijd geen legaal verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten kan bekomen in geval van een eventuele terugkeer naar daar.

Daarbij moet ook worden opgemerkt dat verzoeker stelde geen vrees te hebben ten aanzien van de Verenigde Arabische Emiraten en nooit problemen heeft gehad met de autoriteiten (stuk 8, gehoorverslag, p. 10, 12). Wel klaagde hij aan dat Palestijnen worden gediscrimineerd, in de zin dat bijvoorbeeld formaliteiten langer duren in hun geval (stuk 8, gehoorverslag, p. 12). Ook de Raad benadrukt dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen, en het spreekt voor zich dat het gegeven dat bepaalde formaliteiten voor Palestijnen langer duren niet kan bestempeld worden als een vorm van discriminatie die verzoekers leven in de Verenigde Arabische Emiraten ondraaglijk maakt(e).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. (...)”

In de bestreden beslissing wordt bovendien correct het volgende overwogen: “De nieuwe elementen die u aanbracht kunnen de appreciatie van uw nood aan internationale bescherming niet veranderen. U heeft immers geen vrees voor vervolging ten aanzien van de VAE (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS dd. 18/09/2019 [CGVS2], p. 5). Wel haalt u aan dat u als migrant in de VAE, in het bijzonder als iemand afkomstig van Gaza, bloot staat aan discriminatie in het dagelijks leven op bijvoorbeeld het vlak van werk en financiën (zie CGVS2, p. 5).

Het CGVS benadrukt dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. U brengt echter geen concrete op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in de VAE blootgesteld werd aan systematische discriminatie, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging. Uit uw verklaringen blijkt daarentegen dat u steeds hebt kunnen studeren en werken in de VAE en dat uw familie er tot op heden nog steeds zonder problemen verblijft en kan werken (zie CGVS1, p. 5, 6, 7 en zie CGVS2, p. 4, 5). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u, wanneer u gevraagd wordt om een voorbeeld te geven van de discriminatie waaraan u werd blootgesteld, u hetzelfde voorbeeld gaf als wat u in het kader van uw eerste verzoek had aangehaald, met name dat bepaalde formaliteiten voor Palestijnen langer duren. Dienaangaande heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 1 maart 2018 reeds geoordeeld dat dit niet kan bestempeld worden als een vorm van discriminatie die uw leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt(e).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u ten aanzien van uw land van gewoonlijk verblijf, de VAE, een gegronde vrees voor vervolging heeft.

In zoverre u zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat u deze feiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat u een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon. U maakt immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die u de laatste jaren in de VAE zou hebben gekend.

Het CGVS betwist niet dat u momenteel niet kan terugkeren naar de VAE omdat u daar geen geldig verblijf heeft. Echter, dit gegeven volstaat niet om u een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Immers, net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet u als staatloze verzoeker aannemelijk maken dat u zich buiten uw land van gewoonlijk verblijf bevindt en daar niet naar kan terugkeren om de redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

In de mate dat u onder verwijzing naar mensenrechtenrapporten en wetgeving van de VAE zoekt aan te tonen dat u, in geval een terugleiding naar de VAE zonder dat u daar een geldig legaal verblijfsrecht heeft, zou blootgesteld worden aan een onmenselijke behandeling, dan wel door de autoriteiten van de VAE gedeporteerd zal worden naar de Gazastrook, dient opgemerkt te worden dat de beslissing van het CGVS geen verwijderingsmaatregel inhoudt, noch gaat zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zich opdringt. U kan dan ook te gepasten tijde, middels het indienen van een annulatieberoep, de mogelijke schending opwerpen van de voormelde verdragsbepaling.

Volledigheidshalve moet hierbij nog worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 1 maart 2018 er op wees dat uw vader een investeerder was, die eerst een eigen bedrijf had om vervolgens in een privébedrijf te gaan werken waar hij nu cursussen geeft over belastingen; dat uw broers bij een Amerikaans boekhoudkantoor zijn tewerkgesteld; en dat u zichzelf ook omschreef als een zakenman. Gelet op deze vaststellingen besloot de Raad dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u geen werk zou kunnen vinden. Bovendien oordeelde de RvV dat u geen enkel element had bijgebracht waaruit zou kunnen blijken dat u hier niet de nodige inspanningen zou kunnen doen om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden en alsnog een legaal verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten bekomen, waardoor u evenmin had aangetoond dat u een risico op refoulement naar Gaza loopt. In dit opzicht benadrukt het CGVS dat u nog steeds over een familiaal netwerk beschikt in de VAE (zie CGVS2, p. 4, 5), dat uit uw verklaringen blijkt dat er niets gewijzigd is aan de verblijfsstatus van uw familie in de VAE, dat u uitdrukkelijk verklaard heeft dat u er terug heen zou kunnen in geval u er werk vindt (zie CGVS2, p. 4-5), en dat een verblijf in de VAE kan geregeld worden vanuit het buitenland (zie het voorgelegde Canadees rapport: Palestine and United Arab Emirates: residence status of stateless Palestinians). U maakt dus nog steeds niet aannemelijk dat u niet aan de wettelijke voorwaarden zou kunnen voldoen en alsnog een legaal verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten bekomen.

De documenten die u voorlegde kunnen de bovenstaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. De documenten die u voorlegde in het kader van uw eerste verzoek ondersteunen uw identiteit, uw Palestijnse herkomst, uw gezinssituatie, uw verblijfplaatsen, uw studies en uw werkprofiel. Dit zijn elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. De rapporten die u voorlegde handelen over de verblijfsituatie van migranten en in het bijzonder Palestijnen in de VAE en de gevolgen van een illegaal verblijf. Dit werd hierboven besproken. Ten slotte legt u ook documentatie voor aangaande de situatie in de Gazastrook. Uw nood aan bescherming wordt echter beoordeeld ten aanzien van de VAE aangezien dit uw land van gewoonlijk verblijf is, niet de Gazastrook. Deze documentatie dient hier dus niet verder besproken te worden." Gelet op deze motieven, kan verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert de door hem aangehaalde vrees ten aanzien van de Verenigde Arabische Emiraten te onderzoeken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen argumenten bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op het voorgaande. Hij komt in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het poneren van vrees voor detentie en refoulement en het verwijzen naar de door hem voorgelegde documenten, waarmee hij er echter zoals blijkt uit het voorgaande niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij in de Verenigde Arabische Emiraten, zijn land van gewoonlijk verblijf, een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren dan wel dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Zo niet wordt betwist dat verzoeker momenteel geen geldig verblijf heeft in de Verenigde Arabische Emiraten, kan dit geenszins volstaan om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker immers op generlei wijze aan dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf heeft verlaten of dat hij er niet naar kan terugkeren om redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een vreemdeling die niet voldoet aan de in deze artikelen bepaalde voorwaarden toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen louter omwille van zijn gebrek aan geldige verblijfsdocumenten in zijn land van gewoonlijk verblijf. De Raad herhaalt te dezen nogmaals dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet aan de wettelijke voorwaarden zou kunnen voldoen en opnieuw een legaal verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten zou kunnen bekomen, net zoals de rest van zijn familie.

2.6. Waar verzoeker nog argumenteert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat hij staatloos is, dat immers Palestina ingevolge de voorwaarden vervat in de Montevideo Conventie van 26 december 1933 (beschikken over een permanente bevolking, een

afgebakend grondgebied, een regering/overheid en het vermogen tot het aangaan van relaties met andere staten) als een nationale staat moet beschouwd worden, hij in dit verband verwijst naar rechtspraak van de Hoven van Beroep te Gent, Brussel en Antwerpen, en stelt dat hij bijgevolg een Palestijns onderdaan is en dat dienvolgens een terugkeer naar dat land dient onderzocht worden, benadrukt de Raad dat er omtrent de stelling dat Palestina als een nationale staat moet bestempeld worden geen eenheid van rechtspraak bestaat. De Raad verwijst te dezen naar de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg van Brugge (nr. 16/984/B van 5 februari 2018), die als bijlage aan de verweernota wordt gevoegd, waarin wordt besloten dat Palestina geen soevereine (functionerende) staat is waarvan de nationaliteit kan worden verworven, juist omdat er heel wat bemerkingen te maken zijn bij de invulling van de vier criteria van de Conventie Van Montevideo. Zo wordt gemotiveerd dat de ernstige mate waarin de uitoefening van het regeringsgezag door de Palestijnse Autoriteit beperkt wordt, in het bijzonder door de Oslo Akkoorden, de controle die door Israël uitgeoefend wordt (met name op de buitengrenzen, het luchtruim, de territoriale wateren, het bevolkingsregister, de belastinginkomsten en de functies in de overheid) en de militaire bezetting van delen van de Palestijnse gebieden door Israël doet besluiten dat er wat Palestina betreft niet op ondubbelzinnige wijze is aangetoond dat de vier criteria zoals weergegeven in de Montevideo Conventie vervuld zijn. De rechtbank voegt hieraan toe dat zelfs indien aangenomen wordt dat de vier criteria vervuld zijn, geen bewijs voorligt dat er een wetgevend kader bestaat voor het verwerven van de Palestijnse nationaliteit of om als onderdaan van de Palestijnse Staat te kunnen beschouwd worden, of dat er een bevoegde instantie in de Palestijnse Staat is die criteria voor de toekenning van de Palestijnse nationaliteit kan bepalen respectievelijk kan toepassen. De rechtbank besloot dan ook dat de verzoekers zich niet kunnen beroepen op een hoedanigheid van onderdaan van een soeverein Palestina.

Aangezien naar het oordeel van de Raad aldus niet kan worden gesteld dat verzoeker over de Palestijnse 'nationaliteit' beschikt, en hij in ieder geval niet aantoont dat hij over de Palestijnse nationaliteit zou beschikken, uit zijn verklaringen bovendien duidelijk blijkt dat hij nooit op een duurzame wijze in de Gazastrook verbleven heeft, noch zich er gevestigd heeft, en uit zijn verklaringen blijkt dat hij geboren en de getogen is in de Verenigde Arabische Emiraten, dat hij daar gestudeerd en gewerkt heeft en dat zijn naaste familie en thans nog steeds verblijft, dient zijn nood aan internationale bescherming beoordeeld te worden ten aanzien van de Verenigde Arabische Emiraten, zijn land van gewoonlijk verblijf, en is de opmerking in het verzoekschrift dat verzoeker niet kan terugkeren naar de Gazastrook, waar de humanitaire levensomstandigheden en de veiligheidssituatie een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaken en de toekenning van internationale bescherming rechtvaardigen, *in casu* niet dienstig.

2.7. In zoverre verzoeker nog artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS